

[Udenrigsministeren.]

mende der var en større Sandsynlighed for, at der virkelig vilde finde en Udnyttelse Sted, og som maatte antages særlig at tiltale Tyskerne. Tyskerne afviste dette, idet de fastholdt, at efter de indhentede Erfaringer kunde de ikke tro paa, at Attesterne vilde blive brugt, uanset om man søgte med særlig Opmærksomhed at finde de Grupper af Attester, hvor Sandsynligheden for Forbrug var størst. Saa fremkom under Forhandlingerne mellem de tyske og de danske Forhandlere Tanken om et større Køb af Kul med Forudbetaling af den Mængde, man her aftalte af Køb i Løbet af de følgende Aar. At den Tanke forelaa, blev meddelt mig. Jeg har anbefalet den, og jeg har anbefalet den i Overensstemmelse med det Tilsagn, jeg i Foraaret gav dette høje Ting og det andet høje Ting om at gøre det mest mulige for at opnaa Genneførelsen af Tillægskontingenterne.

Jeg har faaet det Indtryk, at man mange Steder har dannet sig en uholdbar Forestilling om, hvilke Kulmængder det her drejer sig om. Det, der foreligger, er en Aftale for 7½ Aar om Køb af Kul i Tyskland, der hvert Aar svarer til 1½ pCt. af det samlede danske Kulkøb og svarer til 12 pCt. af det Kulkøb, vi i hvert Tilfælde har regnet med i Løbet af de nærmeste Aar hvert Aar at foretage i Tyskland. Og dertil føjer jeg, at det Lager af Kul, man har tænkt sig at have paa Grundlag af denne Aftale, er en beskedent Del af det Kullager, der til enhver Tid ligger herhjemme i Danmark.

Man har sagt om det, at man paa den Maade beslaglagde Købekraft for Fremtiden. Jeg er ikke helt klar over, hvilken Betydning man egentlig lægger ind i disse Ord, men jeg beder i alt Fald en afgørende Ting erindret, og det er den, at den Købekraft, der her er Tale om at udnytte, er en Købekraft, som vilde forsvinde fuldstændigt, i det Øjeblik Aftalen ikke blev sluttet.

Det, vi opnaaede Aftale i Forbindelse med, var Salg af Svin, Kreaturer, Smør, Ost og Æg. For Svinenes og Kreaturerens Vedkommende gælder det, at det var paa Forhaand udelukket noget Sted at sælge de tilsvarende Mængder af disse Dyr. Og nu er det jo ikke saadan med Svin og Køer, at man kan, om jeg saa maa sige, opbevare dem ubegrænset; de Svin, der sælges til Tyskland, er i Forvejen saa store og fede, at de ikke er egnede til at fortsætte Livet her paa Jorden, i hvert Fald ikke til Nytte, i en meget lang Periode derefter. For Køernes Vedkommende og for Kreaturerne i det hele taget tror jeg man kan sige, at

der ikke er Betingelser for, at de kan bevare Værdien ud i Fremtiden med Udsigt til at blive solgt paa fordelagtig Maade. Sandheden er denne, at havde vi ikke faaet dette solgt, havde det danske Samfund mistet den paagældende Værdi.

Og nu med Hensyn til Smør, Æg og Ost. Dér er Forholdet det, at vi vilde have kunnet sælge de paagældende Varer andetsteds, men vi havde ikke kunnet sælge dem uden en til Vished grænsende Sandsynlighed for at trykke Priserne paa vort samlede Salg af Varer. Det er naturligvis umuligt at gøre op paa Kroner og Ører, hvad et saadant Prisfald vilde have betydet, men jeg tror, enhver der ved, hvilke Mængder det er vi sælger af disse Varer, vil være paa det rene med, at selv et beskedent Prisfald vilde betyde et samlet Tab for det danske Landbrug og for det danske Samfund af meget større Omfang end de Tal, vi i det hele taget arbejder med i dette Spørgsmaal.

Derfor var utvivlsonst denne Overenskomst, set fra det danske Samfunds Side, en rigtig Overenskomst. Den krævede et Offer af Statskassen, dette er sikkert, men det var et Offer til Gavn for de danske Erhverv, og derfor berettiget.

Jeg maa til disse Bemærkninger om selve Sagen føje dette, at Overraskelser faar man jo af og til, og meget overraskende var det unægtelig for mig at se den Maade, hvorpaa Partiet Venstre i Rigsdagens to Finansudvalg stillede sig til Finansministerens Forslag og hans Ønsker om Tilslutning til denne Ordning. Jeg ved, der rejstes Indvendinger, det ærede Medlem Hr. Brorsen har rejst saadanne Indvendinger. Han siger: Ja, men vi kunde have faaet dette solgt, bare vi havde udstedt nogle flere Vareattester. Jeg svarer dertil: Nej, det kunde vi ikke; Tyskerne afslog det under Forhandlingerne blankt, ud fra deres Overbevisning om, at Udnyttelsen af Attesterne ikke vilde indtræffe i tilstrækkeligt Omfang. Finansministeren har her i Tinget forleden Dag allerede oplyst dette. Ja men, siger det ærede Medlem Hr. Brorsen, var der ikke 60 Mill. Kr. i de Begæringer, der kom ind i Juli Maaned, forud for Udstedelsen af de hurtige Attester? Jeg kan hertil svare, at med Hensyn til de hurtige Attester, der udstedtes i Begyndelsen af August Maaned, var der ikke et saadant Beløb. Jeg antager, at Beløbet fremkommer ved Sammenlægning af Tallene for August-udstedelserne med Tallene for Attestbegæringerne for September Maaned. Men disse Attester for September Maaned er ingeniende forsvundet. De er udstedt og udstedt